

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 300.

Anden Session.

79de Møde.

Torsdagen den 30te Januar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Man seer imidlertid, at den ærede Rigsdagsmand nu mener, at det dog kan gaae an; thi trods al hans Modsigelse er og bliver det dog et af Kirkens indre Anliggender, om Vedkommende skulle henvende sig til den ene eller den anden Geistlige; det er og bliver det, det kan man ikke bortraifonnere. Jeg troer ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand nu maa finde, at det kan gaae an, som han, dengang Sagen var til 1ste Behandling, ikke kunde begribe, at Nogen kunde mene kunde gaae an. Vi finde nemlig ogsaa i denne første Behandling en Forklaring af, hvorledes den ærede Rigsdagsmand har fortolket og forstaaet Grundlovens § 80, og der har han ganske rigtigt forstaaet den; — han siger nemlig: „Men i denne Henseende maa jeg tillade mig at yttre, at, naar Folketirkens Forsatning er ordnet ved Lov, og en Kirkebestyrelse, en Kirkesynode eller hvad man nu vil kalde det, er valgt, skulle vi vistnok respectere den, skulle vi indrømme den al den Myndighed, som kan tilkomme den, og anerkjende denne Myndighed.“ Altsaa see vi, at den ærede Rigsdagsmand dengang ganske rigtigt forstod Grundlovens § 80: han forstod den saaledes, at, naar Forsatningen ordnedes ved Lov, var det en organisk Ordning, som vilde have en Kirkesynode eller en Kirkebestyrelse til Følge; han forstod ikke dengang denne Paragraph paa den Maade, at Kirkens Anliggender skulde ordnes ved Lov, saaledes at man nu kunde tage eet af disse Anliggender ud og dernæst et andet. Jeg troer virkelig ikke, at den ærede Rigsdagsmands Mening i denne Retning, med Hensyn til Begrænsningen, kan staae sin Prøve, saaledes som Forholdene for

Rigsdagens Myndighed nu ere; men det forekommer mig virkelig, at den ærede Rigsdagsmand staaer i aabenbar Modsigelse med sig selv. (S. A. Hansen: Det troer jeg ikke!) Herpaa skal jeg imidlertid ikke lægge nogen videre Vægt, det bliver jo den ærede Rigsdagsmands egen Sag, det var kun for at ophylse hans eiendommelige Fortolkning af Grundlovens § 80, at jeg ansaae det for nødvendigt at gaae ind derpaa. Iøvrigt finder jeg ikke, at det er anført Noget imod de Vittringer, som jeg har tilladt mig at fremsøre; jeg har ikke sagt, at, naar Menighedsmedlemmerne fik en væsentlig Indsigelse paa at bestemme, hvem der skulde være Sjælesørger, saa vilde al Trang til Sognebaandets Løsning derved ophøre; jeg har kun sagt, at saa vilde Manges Trang falde bort (S. A. Hansen: Den blev større!), og derfor meente jeg, at disse to Ting burde gaae Haand i Haand med hinanden. Jeg troer heller ikke, at det er nødvendigt, at jeg gjør nogen Berigtigelse med Hensyn til det, som i g dog hører, at tvende Talere have anført som en Vittring af mig, at det nu bestaaende Sognebaand skulde danne Grundlaget for Kirken; at jeg ikke har sagt, det vil i sin Tid blive oplyst af Folkethingstidenden. —

Formanden: Afslutning af Forhandlingerne er begjært af With, Gottlob, Wilkens, Frølund, Heggelund, Linnemann, Black, Poulsen, L. Hansen, Skau, Raben, Fuglede, Kothe, Mlesen og Steen.

Det vedtoges derpaa med 40 Stemmer mod 26, at Afslutning skulde finde Sted.

Bed den derpaa stedfindende Afstemning blev Forslag af Barfod, la Cour og S. A. Hansen:

Efter § 12 foreslaaes følgende Paragraph tilføjet:

„Folketirkens Medlemmer kunne lade alle